

stačila řádná opověď podepsaná všemi společníky v předepsané formě. Že dodatečné předložení doplněného návrhu společníky podepsáno býti nemusí, neobsahuje-li nová disposiční prohlášení, seznal již správně rekursní soud.

Čís. 13614.

I při označování prodejen jest užívati plného znění firmy, nikoliv jen jeho části, třebaže částečné znění firmy měl majitel chráněno jako známku. Tento souhlasný názor nižších soudů není v rozporu se zákonem.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R II 169/34.)

Rejstříkový soud zapověděl firmě Sborowitz a syn užívati při označení prodejen, pokud se týče v obchodním styku jen označení »Sbor«. Důvody: Podle usnesení ze dne 5. dubna 1933 bylo zapsáno v rejstříku, že firma nyní zní »Sbor« Gustav Sborowitz & syn, německy: »Sbor« Gustav Sborowitz & Sohn. Podle obchodního zákona jest firma jménem, pod nímž obchodník provozuje obchody a podpisuje. Je tedy na firmě »Sbor« Gustav Sborowitz a syn, by se podle tohoto přesného ustanovení zachovala a firmu tak znamenala, jak jest v obchodním rejstříku zapsána. Zakazuje se jí tedy znamenati jen dodatkem »Sbor«, kterýžto dodatek jest jen součástí firemního znění. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Firma jest jméno, které má individualisovati kupce v obchodě, t. j. v provozování jeho živnosti a v jeho obchodním styku. Z účelu toho plyne, že má firmy býti užíváno tak, jak zní. Proti této zásadě prohřešovala se stěžovatelka, když při označování prodejen neužívala plného znění firmy, neboť prodejny jsou součástí provozu firmy. Má-li stěžovatelka právo užívati ochranné známky »Sbor« na zboží, nelze jí přiznati oprávnění užívati tohoto označení tam, kde podle povahy věci nejde o odlišení zboží a výrobků jednoho kupce od zboží a výrobků kupce jiného, nýbrž o označení provozovny tvořící součást podniku. Není-li dovoleno připojovati ke znění firmy dodatky s ní se nesrovnávající, nelze též připustiti vynechání části slovního znění firmy, jejíž celek má kupce v jeho provozu individualisovati. První soud nepřekročil meze své působnosti, neboť nezakazuje stěžovatelce užívání ochranné známky při označování jejího zboží, nýbrž jen užívání neúplného znění firmy v obchodním styku, t. j. v provozu živnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podminek § 46 zák. čís. 100/1931.

Čís. 13615.

Jde o porušení zákona (§ 46 (2) zák. z 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.), účastnili-li se valné hromady družstva a hlasovali-li na ní i nečlenové, jakož i, bylo-li členům družstva zabráněno ve výkonu hlasovacího práva, zejména násilím.

Rejstříkový soud jest nejen oprávněn, nýbrž i povinen, by sám po podání rekursu konal potřebná šetření a po případě i změnil své usnesení vzhledem k dodatečně na jevo vyšším skutečností.

Do usnesení rejstříkového soudu, jímž byl zaveden nový rejstříkový stav, jest přípustný rekurs.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R II 227/34.)

Rejstříkový soud povolil zápisy při společenstvu na základě usnesení valné hromady. Rekursní soud k rekursu členů družstva napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a vrátil mu věc, by po konaném šetření znovu rozhodl.

Důvody :

Rekurenti v rekursu proti usnesení rejstříkového soudu uvedli, že se valné hromady dne 24. února 1934 účastnili a hlasovali i nečlenové, z nichž některé také jmenovali. Kdyby tomu tak bylo, bylo by to zřejmým porušením stanov i zákona, neboť jen členům přísluší vykonávat na valné hromadě právo hlasovací (§§ 19 a 14 stanov, § 27 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. z. a § 11 téhož zákona). Mají-li však členové po zákonu právo hlasovací, jest porušením zákona a s ním ve shodě jsoucích stanov, bylo-li jim ve výkonu tohoto práva jakkoli zabráněno, zejména násilím a docela bez zákroků přítomných funkcionářů družstva, tudíž s jich souhlasem, jak se tvrdí v rekursu. Tyto okolnosti důležité pro posouzení otázky, zda bylo při valné hromadě správně postupováno a zda tedy příslušná usnesení jsou platná, ponechaly i první soud i soud rekursní bez povšimnutí. Rejstříkový soud mohl sám po podání rekursu konati potřebná šetření a změnit po případě své usnesení vzhledem k dodatečně na jevo vyšším skutečností, které by činily usnesení valné hromady pro porušení stanov i zákona neplatnými (§ 40 zák. čís. 100/31 sb. z. a n.). Nebránil mu v tom předpis § 32 uved. zák., který na souzený případ nedopadá. Rekursní soud nezabýval se těmito skutečnostmi patrně proto, že měl za to, že po provedení rejstříkového zápisu může nastupovati jednotlivý člen jen žalobou, byla-li jeho individuální konkrétní práva porušena. Leč to je zásadním omylem. Jak již nejvyšší soud vyložil ve svém rozh. čís. 12676 sb. n. s., k němuž se poukazuje, jest proti usnesení rejstříkového soudu, jímž byl nový rejstříkový stav zaveden, přípustný rekurs jako proti každému usnesení ve věcech nesporných, pokud není vyloučen výslovným zákonným ustanovením (§ 35 zák. čís. 100/1931). O takový výjimečný případ tu nejde. Měl tudíž rejstříkový soud nejen právo, nýbrž i povinnost, aby před rozhodnutím konal šetření, zda se porušení stanov a zákona oznámená rekuresem stala čili nic (§ 23 zák. z 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.). Neučinil-li tak, jest jeho rozhodnutí nezákonné (§ 46 (2) zák. čís. 100/31) a bylo je zrušiti.